

og Folketing. Jeg tænker paa Grev Frijs's Tilbud til det ærede Medlem for Ringkøbing-Kredsen (J. C. Christensen), et Tilbud, hvis Indhold jeg ikke skal tale om, men om hvis Form jeg ønsker at sige et Par Ord. Det var jo en fuldkommen klar og aaben Henvendelse til det ærede Medlem. Jeg miskunder ikke Betydningen af dette Tilbud; jeg nærer ikke Tvivl om, at det i Virkeligheden betød, at nu drey Grev Frijs's Politik hinsides den nye Grundlov. Meningen var dermed: Skal vi have den Grundlov, saa lad os dog begynde paa noget fælles allerede nu. Maa jeg indskyde i Parentes: Kan man faa et bedre uvilkaarligt Indtryk af, hvor sikker selv Grundlovssagens skarpeste Modstander er paa, at den vil blive gennemført? Men lad det nu være, som det være vil — det er aabenbart, at denne Sag i Øjeblikket skal behandles aabent, og hvis det er rigtigt, ser jeg ogsaa deri en Garanti for dens Gennemførelse; for det kan den Sag bære.

Der kunde gøres endnu en Betragtning gældende, som viser, hvor sikkert denne Sag ligger. Jeg ved, at det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) særlig stærkt understregede, hvad der selvfølgelig er berettiget, den almindelige Valgrets Indsats i denne Sag paa Valgdagen. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men jeg vil gerne fremhæve, at under Valgkampen blev vi Radikale særlig stærkt angrebet, fordi vi stillede os paa det Standpunkt, at hvor der ingen Fare var for at faa valgt en Modstander af Grundlovssagen, kæmpede vi — og Socialdemokraterne gjorde vist for øvrigt det samme — for at trænge saa langt frem, vi kunde. I og for sig mener jeg, at dette var en fuldkommen selvfølgelig Selvopholdelsesdriftssag, og at det havde været det rene Vrøvl, hvis vi ikke havde gjort det. Men jeg vil tillige hævde, at det, vi gjorde, var rigtigt i en anden Forstand, idet vi sagde, at da der ikke var bedre Venner af Grundlovssagen end vi, vilde det, selv om det ikke var en Fordel for vort Parti, være en Fordel for selve Grundlovssagens Venner, at vi kæmpede for at vinde saa langt frem, som vi kunde. Nu mener jeg, at Resultatet har retfærdiggjort denne Opfattelse. Det er lykkedes os at skabe den Situation, at der ikke blot er et Flertal om Grundlovssagen, bestaaende af Moderate, Radikale og Socialdemokrater, men ogsaa et Flertal bestaaende af Radikale og Socialdemokrater. Derved er det lykkedes os — ja, hvis jeg maa bruge et Billede, vil jeg sige, at det er

lykkedes os at give denne Sag Serum. Det er lykkedes os at give denne Sag den gode Gift, som skal til, for at der ikke skal indtræde Sygdom i den. Det er lykkedes os at give denne Sag en Styrke, som det vil være dens Modstandere meget vanskeligt at bryde, og det er ganske særlig, tror jeg, lykkedes os at give den en Styrke, som kan være en Baggrund for de Venner af denne Sag, som ikke staar i vort Parti.

Hvad er der da i dette Øjeblik, som det overhovedet anbefaler sig at tale om i denne Sag? Jeg tror, der er en eneste Ting, som det er værd at sige. Afgørelsen ligger, som sagt, i sidste Instans hos Fællesudvalget. Efter alle Solemærker at dømme — men man skal jo ikke spaa i Politik, heller ikke om de mest selvfølgelige Ting — vil jo det ærede Medlem for Assens-Kredsen (Klaus Berntsen) blive Formand for dette Udalg. Jeg ved, det er dristigt, maaske endda ikke helt korrekt, at jeg udtaler denne Tanke, men jeg kan nu ikke sige det, jeg vil have sagt, uden at være saa dristig. Efter min Mening rummer denne Sag kun en eneste Fare. Det er, at den behandles ved uidentings Drøftelser og Beslutninger. Jeg vil da tillade mig at rette en Appel til det ærede Medlem for Assens-Kredsen eller til den, som eventuelt bliver Lederen af dette Fællesudvalgs Forhandlinger. Lad os nu faa denne Sag gennemført for Folkets Øjne! Lad os faa den gennemført i officiel Form ved klare aabne Forhandlinger i Partiernes Møder! Lad os derefter faa den forhandlet aabent og klart i Fællesudvalget, og lad os til sidst faa den forhandlet her i Salen for det hele Folks Øjne! Jeg vil bede dem, der i snævrere Forstand er denne Sag, Venner, om at sige med mig, at vi er begyndt paa denne Sag med rene Hænder og vi vil gaa ud af den paa samme Maade.

Abrahamsen: Jeg er klar over, at naar jeg i Dag har en hel Række af lokale Ønsker og Anmodninger at fremsætte paa den Kredses Vegne, jeg har den Ære at repræsentere, vil den højtærede Finansminister, naar han har hørt disse Ønsker, rimeligvis ryste paa sit Hoved og mene, at jeg har taget Munden for fuld. Men jeg vil gerne henstille baade til den højtærede Finansminister og de Ministre, mine Henvendelser har Adresse til, at erindre, at den Kreds, jeg repræsenterer her i Tinget, ikke længere kan ses under samme Synspunkt som mange andre Kredse, paa hvis Vegne der fremsættes Ønsker, nemlig